

Ray Bradbury

auteur	
auteursnaam	Ray Bradbury
volledige naam	Ray Douglas Bradbury
geboortedatum	22-08-1920
sterfdatum	05-06-2012
geboorteplaats	Waukegan
sterfplaats	Los Angeles
wikipedia (NL)	nl.wikipedia.org/...
wikipedia (org)	en.wikipedia.org/...
eigensite	raybradbury.com
Belangrijkste Werken	Fahrenheit 451, the Illustrated man, The Martian Chronicles

Ray Bradbury was een Amerikaanse auteur en scenarioschrijver. Hij was een van de meest gevierde Amerikaanse schrijvers van de 20e eeuw en werkte in verschillende genres, waaronder fantasy , sciencefiction , horror , mysterie en realistische fictie .

Bradbury is vooral bekend om zijn roman Fahrenheit 451 (1953) en zijn korteverhalenbundels The Martian Chronicles (1950), The Illustrated Man (1951) en The October Country (1955). [4] Andere opmerkelijke werken zijn onder meer de coming-of-ageroman Dandelion Wine (1957), de donkere fantasy Something Wicked This Way Comes (1962) en de fictieve memoires Green Shadows, White Whale (1992). Hij schreef ook scenario's en televisiescripts en adviseerde hen hierover, waaronder Moby Dick en It Came from Outer Space . Veel van zijn werken werden bewerkt tot televisie- en filmproducties en tot stripboeken. Bradbury schreef ook poëzie die in verschillende bundels is gepubliceerd, zoals They Have Not Seen the Stars (2001).

De New York Times noemde Bradbury 'een auteur wiens fantasierijke verbeelding, poëtische proza en volwassen begrip van het menselijk karakter hem een internationale reputatie hebben bezorgd' en 'de schrijver die het meest verantwoordelijk is voor het brengen van moderne sciencefiction in de literaire mainstream.' [4]

Biografie

Vroege leven

Bradbury werd op 22 augustus 1920 geboren in als zoon van Esther (geboren Moberg) Bradbury (1888–1966), een Zweedse immigrant , en Leonard Spaulding Bradbury (1890–1957), een elektriciteits- en telefoonmonteur van Engelse afkomst. Hij kreeg de middelste naam "Douglas" naar acteur Douglas Fairbanks .

Bradbury werd tijdens zijn vroege jeugd en vormende jaren in Waukegan omringd door een uitgebreide familie. Zijn grootouders woonden naast hem en een tante las hem korte verhalen voor toen hij nog een kind was. [9] Deze periode vormde de basis voor zowel de auteur als zijn verhalen. In Bradbury's fictie verandert het Waukegan van de jaren twintig in Green Town, Illinois. Bradbury als laatstejaarsstudent op de middelbare school, 1938

Nederlands Het gezin Bradbury woonde in Tucson, Arizona , [10] [11] gedurende 1926-1927 en 1932-1933, terwijl hun vader werk zocht en elke keer terugkeerde naar Waukegan. Tijdens zijn verblijf in Tucson ging Bradbury naar de Amphi Junior High School en de Roskrige Junior High School. Uiteindelijk vestigden ze zich in 1934 in Los Angeles, toen Bradbury 14 was. Het gezin arriveerde met slechts US\$ 40 (equivalent aan \$ 940 in 2024), wat de huur en het eten betaalde totdat zijn vader eindelijk een baan vond als draadmaker bij een kabelmaatschappij voor \$ 14 per week (equivalent aan \$ 329 in 2024), waardoor ze in Hollywood konden blijven.

Bradbury volgde les aan de Los Angeles High School en was actief lid van de toneelclub. Hij rolschaatste vaak door Hollywood in de hoop beroemdheden te ontmoeten. Onder de creatievelingen die hij ontmoette, waren special-effectspionier Ray Harryhausen en radioster George Burns . Bradbury's eerste salaris als schrijver, op 14-jarige leeftijd, was voor een grap die hij aan George Burns verkocht voor de radioshow van Burns en Allen . [12]

Bradbury was al op jonge leeftijd gefascineerd door carnavals, en ze kwamen voor in werken als The Illustrated Man en Something Wicked This Way Comes . Hij vertelde over een vormende gebeurtenis uit zijn jeugd:

- Ik denk dat de belangrijkste herinnering die van meneer Electrico is. Op Labor Day in 1932, toen ik twaalf was, kwam hij met de Dill Brothers naar mijn geboorteplaats... Hij was een artiest die in een elektrische stoel zat en een toneelknecht haalde een schakelaar over en hij werd geladen met vijftigduizend volt pure elektriciteit. Bliksemflitsen flitsten in zijn ogen en zijn haar stond recht overeind. Ik zat onderaan, op de eerste rij, en hij reikte naar beneden met een vlammend zwaard vol elektriciteit en tikte me op beide schouders en toen op het puntje van mijn neus en riep: "Leef voor eeuwig!" En ik dacht: "God, dat is geweldig. Hoe doe je dat?" ... Dus toen ik die dag de kermis verliet, stond ik bij de draaimolen en keek ik naar de paarden die rond en rond renden op de muziek van " Beautiful Ohio " en ik huilde. Tranen stroomden over mijn wangen omdat ik wist dat er die dag iets belangrijks met me was gebeurd dankzij meneer Electrico. Ik voelde me veranderd. Dus ging ik naar huis en binnen een paar dagen begon ik te schrijven. En ik ben er nooit meer mee gestopt. [13]

Invloeden Literatuur

Gedurende zijn jeugd was Bradbury een fervent lezer en schrijver en wist al op jonge leeftijd dat hij 'een van de kunsten in zou gaan'. [14] [15] Bradbury begon op twaalfjarige leeftijd (1931) zijn eigen verhalen te schrijven, soms op slagerpapier. [16]

In zijn jeugd bracht hij veel tijd door in de Carnegie Library in Waukegan, waar hij auteurs las als HG Wells , Jules Verne en Edgar Allan Poe . Op 12-jarige leeftijd begon hij traditionele horrorverhalen te schrijven en zei dat hij probeerde Poe te imiteren tot hij ongeveer 18 was. Bradbury's favoriete schrijvers tijdens zijn jeugd waren onder meer Katherine Anne Porter , Edith Wharton en Jessamyn West . [15] Hij hield van het werk van Edgar Rice Burroughs , vooral zijn John Carter of Mars -serie; The Warlord of Mars maakte zoveel indruk op hem dat hij op 12-jarige leeftijd zijn eigen vervolg schreef. [17] [18] De jonge Bradbury was ook cartoonist en hield ervan om te illustreren. Hij schreef over Tarzan en tekende zijn eigen zondagse panelen. Hij luisterde naar de radioshow Chandu the Magician en elke avond wanneer de show van de buis ging, schreef hij het hele script uit zijn hoofd. [19]

Als tiener bezocht hij in Beverly Hills vaak zijn mentor en vriend, sciencefictionschrijver Bob Olsen , om ideeën uit te wisselen en contact te onderhouden. In 1936 ontdekte Bradbury in een tweedehandsboekwinkel in Hollywood een pamflet ter promotie van bijeenkomsten van de Los

Angeles Science Fiction Society . [20] Opgewonden om anderen te vinden die zijn interesse deelden, sloot hij zich op 16-jarige leeftijd aan bij een bijeenkomst op donderdagavond. [21]

Bradbury noemde Verne en Wells als zijn voornaamste invloeden op het gebied van sciencefiction. Hij identificeerde zich met Verne en zei: "Hij gelooft dat de mens zich in een vreemde situatie in een zeer vreemde wereld bevindt, en hij gelooft dat we kunnen zegevieren door ons moreel te gedragen." [22] Bradbury gaf toe dat hij in zijn twintiger jaren stopte met het lezen van sciencefictionboeken en zich stortte op een breed veld van literatuur, waaronder dichters Alexander Pope en John Donne . [23] Hij was net afgestudeerd van de middelbare school toen hij Robert A. Heinlein ontmoette , die toen 31 was. Bradbury herinnerde zich: "Hij was bekend en schreef humanistische sciencefiction, wat mij ertoe aanzette om het aan te durven om mens te zijn in plaats van mechanisch." [23] Tijdens zijn jonge volwassenheid las Bradbury verhalen gepubliceerd in Astounding Science Fiction en las hij alles van Heinlein en Arthur C. Clarke , evenals de vroege geschriften van Theodore Sturgeon en A.E. van Vogt .

Hollywood

Het gezin woonde ongeveer vier blokken van het Fox Uptown Theatre aan Western Avenue in Los Angeles, het vlaggenschip van MGM en Fox . Daar leerde Bradbury hoe hij stiekem naar binnen kon glippen en keek hij bijna elke week naar previews. Hij rolschaatste daar, en ook de hele stad door, zoals hij het zelf zei, "vastbesloten om handtekeningen te krijgen van glamoureuze sterren. Het was glorieus." Onder de sterren die de jonge Bradbury graag tegenkwam, waren Norma Shearer , Laurel en Hardy en Ronald Colman . Soms bracht hij de hele dag door voor Paramount Pictures of Columbia Pictures , en schaatste dan naar de Brown Derby om de sterren te bekijken die kwamen en gingen voor de maaltijden. Hij vertelde dat hij Cary Grant , Marlene Dietrich en Mae West had gezien , die, zo leerde hij, elke vrijdagavond een vaste verschijning waren, met hun lijfwacht op sleeptouw. [23]

Carrière
Bradbury's "Undersea Guardians" was het coverstory voor de uitgave van Amazing Stories van december 1944 .

Bradbury was vrij om een carrière in het schrijven te beginnen toen hij, vanwege zijn slechte gezichtsvermogen, werd afgewezen voor inlijving in het leger tijdens de Tweede Wereldoorlog . Geïnspireerd door sciencefictionhelden zoals Flash Gordon en Buck Rogers , begon hij in 1938 sciencefictionverhalen te publiceren in fanzines. Hij werd uitgenodigd door Forrest J. Ackerman [bronvermelding nodig] om de Los Angeles Science Fiction Society bij te wonen, die destijds bijeenkwam in Clifton's Cafeteria in het centrum van Los Angeles. Daar ontmoette hij Robert A. Heinlein , Emil Petaja , Fredric Brown , Henry Kuttner , Leigh Brackett en Jack Williamson . Bradbury's eerste gepubliceerde verhaal was " Hollerbochen's Dilemma ", in het januarinumnummer van 1938 van Ackerman's fanzine Imagination !. [1] In juli 1939 gaven Ackerman en zijn vriendin Morojo de 19-jarige Bradbury het geld om naar New York te gaan voor de First World Science Fiction Convention in New York City, en financierden ze Bradbury's fanzine, Futuria Fantasia . [24] Bradbury schreef de meeste van de vier nummers, elk deel werd in een beperkte oplage gedrukt vanwege de publicatiekosten. [25] Tussen 1940 en 1947 was hij een medewerker van Rob Wagner 's filmtijdschrift, Script . [15]

In 1939 sloot Bradbury zich aan bij Laraine Day 's Wilshire Players Guild, waar hij twee jaar lang verschillende toneelstukken schreef en acteerde. Ze waren, zoals Bradbury later beschreef, "zo ongelooflijk slecht" dat hij twintig jaar lang stopte met toneelschrijven. [26] Zijn eerste betaalde stuk, "Pendulum", geschreven met Henry Hasse , werd in november 1941 gepubliceerd in het pulptijdschrift Super Science Stories , waarvoor hij \$ 15 verdiende. [27]

Bradbury in 1959

Bradbury verkocht zijn eerste soloverhaal, "The Lake", voor \$ 13,75 op 22-jarige leeftijd en werd op

24-jarige leeftijd een fulltime schrijver. [23] Zijn eerste bundel korte verhalen, *Dark Carnival*, werd in 1947 uitgegeven door Arkham House, een kleine uitgeverij in Sauk City, Wisconsin, eigendom van August Derleth. In een recensie van *Dark Carnival* voor de New York Herald Tribune noemde Will Cuppy Bradbury "geschikt voor algemeen gebruik" en voorspelde dat hij een schrijver zou worden van het kaliber van de Britse fantast John Collier. [28]

Na een afwijzing van de pulpuitgeverij Weir Tales stuurde Bradbury "Homecoming" naar Mademoiselle, waar het werd ontdekt door een jonge redactieassistent genaamd Truman Capote. Capote pikte het manuscript van Bradbury uit een stapel slush papers, wat leidde tot de publicatie ervan. "Homecoming" won een plaats in de O. Henry Award Stories van 1947. [29]

Bradbury publiceerde *The Fireman*, een kort verhaal van ongeveer 25.000 woorden, voor het eerst in Galaxy Science Fiction in februari 1951. Bradbury werd gevraagd het met 25.000 woorden uit te breiden, zodat het als roman zou worden gepubliceerd. Bradbury kreeg de titel nadat de brandweercommandant van Los Angeles hem vertelde dat boekpapier brandt bij 451 °F. In de Powell Library van UCLA, in een studeerkamer met typemachines die te huur waren voor tien cent per half uur, schreef Bradbury zijn klassieke verhaal over een toekomst vol boekenbranden, *Fahrenheit 451*, dat ongeveer 50.000 woorden lang was en hem \$ 9,80 kostte aan huur van typemachines. [30] *Fahrenheit 451* werd ook in feuilletonvorm gepubliceerd in de nummers van maart, april en mei 1954 van Playboy Magazine. [31] *Fahrenheit 451* blijft een hoofdbestanddeel in discussies over censuur en dystopische toekomst.

Een toevallige ontmoeting in een boekwinkel in Los Angeles met de Britse schrijver Christopher Isherwood gaf Bradbury de kans om *The Martian Chronicles* in handen te leggen van een gerespecteerd criticus. Isherwoods lovende recensie volgde. [32]

Schrijven

Bradbury schreef zijn levenslange gewoonte om elke dag te schrijven toe aan twee incidenten. Het eerste, toen hij drie jaar oud was, was toen zijn moeder hem meenam naar Lon Chaney in de stomme film *De Klokkenluider van de Notre Dame* uit 1923. [33] Het tweede vond plaats in 1932, toen een kermisartiest, een zekere meneer Electrico, de jongeman met een geëlektrificeerd zwaard tot ridder sloeg en zong: "Leef voor altijd!" [34] Bradbury merkte op: "Ik voelde dat er iets vreemds en wonderbaarlijks met me was gebeurd vanwege mijn ontmoeting met meneer Electrico ... [hij] gaf me een toekomst ... Ik begon te schrijven, fulltime. Ik heb elke dag van mijn leven geschreven sinds die dag 69 jaar geleden." [34] Op die leeftijd begon Bradbury voor het eerst met magie, wat zijn eerste grote liefde was. Hij zei dat als hij het schrijven niet had ontdekt, hij goochelaar zou zijn geworden. [35]

Bradbury beweerde dat hij een breed scala aan invloeden had en beschreef de discussies die hij mogelijk had gehad met zijn favoriete schrijvers, waaronder Robert Frost, William Shakespeare, John Steinbeck, Aldous Huxley en Thomas Wolfe. Van Steinbeck leerde hij "objectief te schrijven en toch alle inzichten in te voegen zonder al te veel extra commentaar." Hij bestudeerde Eudora Welty vanwege haar "opmerkelijke vermogen om sfeer, karakter en beweging in één regel te brengen." [15]

Bradbury werd ooit omschreven als een 'surrealist uit het Middenwesten' en wordt vaak bestempeld als een sciencefictionschrijver. Hij verzette zich echter tegen die categorisering en definieerde sciencefiction als 'de kunst van het mogelijke'. [36] [37]

- Allereerst schrijf ik geen sciencefiction. Ik heb maar één sciencefictionboek geschreven en dat is *Fahrenheit 451*, gebaseerd op de werkelijkheid. Sciencefiction is een weergave van het echte. Fantasy is een weergave van het onwerkelijke. Dus *Martian Chronicles* is geen

sciencefiction, het is fantasy. Het zou niet kunnen gebeuren, snap je? Dat is de reden dat het nog lang zal blijven bestaan – omdat het een Griekse mythe is, en mythen hebben een blijvende kracht. [38]

Bradbury vertelde over de tijd dat hij als schrijver tot bloei kwam, de middag dat hij een kort verhaal schreef over zijn eerste ontmoeting met de dood. Als jongen ontmoette hij een jong meisje aan de rand van een meer, ze ging het water in en kwam nooit meer terug. Jaren later, toen hij erover schreef in “ The Lake ”, vloeiden de tranen uit zijn ogen. Hij beseftte dat hij de sprong had gewaagd van het navolgen van de vele schrijvers die hij bewonderde naar het vinden van zijn eigen stem als schrijver. [39]

Toen hem later werd gevraagd naar de bron van de lyrische kracht van zijn proza, antwoordde hij: “Doordat ik elke dag van mijn leven zoveel poëzie lees. Mijn favoriete schrijvers zijn zij die dingen goed hebben gezegd.” Hij zei: “Als je niet durft te huilen, zul je geen vol en compleet leven leiden.” [40]

Op de middelbare school was Bradbury actief in de poëzie- en toneelclubs. Hij wilde acteur worden en nam het schrijven serieus naarmate zijn middelbareschooljaren vorderden. Hij studeerde af aan de Los Angeles High School, waar hij poëzielessen volgde bij Snow Longley Housh en cursussen korte verhalen schrijven van Jeannet Johnson. [41] De leraren herkenden zijn talent en voedden zijn interesse in schrijven, [42] maar hij ging niet naar de universiteit. In plaats daarvan verkocht hij kranten op de hoek van South Norton Avenue en Olympic Boulevard. Over zijn opleiding zei Bradbury:

- Bibliotheken hebben me opgevoed. Ik geloof niet in hogescholen en universiteiten. Ik geloof in bibliotheken omdat de meeste studenten geen geld hebben. Toen ik van de middelbare school afstudeerde, was het tijdens de depressie en hadden we geen geld. Ik kon niet naar de universiteit, dus ging ik tien jaar lang drie dagen per week naar de bibliotheek. [43] [44] Dus ik studeerde af in de bibliotheek toen ik achtentwintig was. [45] [44]

Hij vertelde The Paris Review : “Je kunt niet leren schrijven op de universiteit. Het is een heel slechte plek voor schrijvers, omdat de leraren altijd denken dat ze meer weten dan jij – en dat is niet zo.” [15]

Hij beschouwde de wetenschap als 'bijkomstig' aan zijn geschriften. Hij beweerde niet geïnteresseerd te zijn in de ontwikkeling van de wetenschap, maar hoopte deze te kunnen gebruiken als een vorm van sociaal commentaar en als een allegorische techniek. [46]

Hij beschreef zijn inspiratie als volgt: ‘Mijn verhalen komen op en bijten me in mijn been – ik reageer door ze op te schrijven – alles wat er tijdens de beet gebeurt. Als ik klaar ben, laat het idee los en rent weg.’ [47]

“Groene Stad”

Green Town, een denkbeeldige versie van Waukegan, is een symbool van veiligheid en thuis, dat vaak het decor vormt voor verhalen over het macabere en het duistere fantastische. Het dient als decor voor zijn semi-autobiografische klassiekers Dandelion Wine , Something Wicked This Way Comes en Farewell Summer , evenals veel van zijn korte verhalen. In Green Town krijgt Bradbury's favoriete oom vleugels, verbergen reizende kermissen bovennatuurlijke krachten en bieden zijn grootouders kost en inwoning aan Charles Dickens . [48] Misschien is het definitieve gebruik van Green Town in Summer Morning, Summer Night , een verzameling korte verhalen en vignettes die zich uitsluitend in de stad afspelen. Bradbury keert terug naar de kenmerkende locatie als een terugblik op de snel verdwijnende kleine stadswereld van het Amerikaanse hartland, die de basis vormde van zijn wortels. [49]

Culturele bijdragen

Bradbury schreef vele korte essays over cultuur en kunst, waarmee hij de aandacht trok van critici op dit gebied. Hij gebruikte zijn fictie om zijn cultuur en maatschappij te verkennen en te bekritisieren. Hij merkte bijvoorbeeld op dat Fahrenheit 451 de vervreemding van mensen door de media aankaarte:

- Bij het schrijven van de korte roman Fahrenheit 451 dacht ik dat ik een wereld beschreef die zich in vier of vijf decennia zou kunnen ontwikkelen. Maar slechts een paar weken geleden, op een avond in Beverly Hills, passeerden een echtpaar me, hun hond uitlatend. Ik stond hen na te staren, volkomen verbluft. De vrouw hield in haar ene hand een radiootje ter grootte van een sigarettenpakje, waarvan de antenne trilde. Hieruit ontsproten kleine koperdraadjes die eindigden in een sierlijk kegeltje dat in haar rechteroor was gestoken. Daar was ze, onbewust van man en hond, luisterend naar verre winden, gefluister en soap-achtige kreten, slaapwandeland , geholpen op en af stoepranden door een echtgenoot die er net zo goed niet had kunnen zijn. Dit was geen fictie. [50]

Bradbury stelde dat de roman functioneerde als een kritiek op de latere ontwikkeling van de politieke correctheid :

- Hoe staat het verhaal van Fahrenheit 451 er in 1994 voor?
- RB: Het werkt zelfs nog beter omdat we nu politieke correctheid hebben. Politieke correctheid is tegenwoordig de echte vijand. De zwarte groepen willen ons denken controleren en je mag bepaalde dingen niet zeggen. De homoseksuele groepen willen niet dat je ze bekritiseert. Het is controle over gedachten en controle over de vrijheid van meningsuiting. [51]

In een essay uit 1982 schreef hij: 'Mensen vragen me de toekomst te voorspellen, terwijl ik die juist wil voorkomen.' Deze intentie was eerder al door andere auteurs geuit, van wie de meesten het aan hem toeschreven. [52]

Op 24 mei 1956 verscheen Bradbury in de populaire quizshow You Bet Your Life, gepresenteerd door Groucho Marx . Tijdens zijn inleidende opmerkingen en on-air grappen met Marx besprak Bradbury kort enkele van zijn boeken en andere werken, waaronder een overzicht van " The Veldt ", zijn korte verhaal dat zes jaar eerder in The Saturday Evening Post was gepubliceerd onder de titel "The World the Children Made". [53]

Bradbury was adviseur voor het Amerikaanse paviljoen op de Wereldtentoonstelling van New York in 1964 en schreef daar het verhaalscript voor de attractie The American Journey. [54] [55] Hij werkte ook aan de originele tentoonstelling in Epcot 's Spaceship Earth geosphere in Walt Disney World . [56] [57] [58] In de jaren tachtig richtte hij zich op detectiveverhalen. [59] In de tweede helft van de jaren tachtig en begin jaren negentig presenteerde hij The Ray Bradbury Theater , een op televisie uitgezonden anthologieserie gebaseerd op zijn korte verhalen.

Bradbury was een groot voorstander van openbare bibliotheken en zamelde geld in om de sluiting van verschillende bibliotheken in Californië te voorkomen die te maken hadden met bezuinigingen. Hij zei: "bibliotheken hebben me grootgebracht" en meed hogescholen en universiteiten, waarbij hij zijn eigen gebrek aan geld tijdens de Depressie vergeleek met arme hedendaagse studenten. [60] Zijn mening over moderne technologie varieerde. In 1985 schreef Bradbury: "Ik zie niets dan goeds voortkomen uit computers. Toen ze voor het eerst op het toneel verschenen, zeiden mensen: 'Oh mijn God, ik ben zo bang.' Ik haat zulke mensen - ik noem ze de neo- Luddieten " en: "In zekere zin zijn [computers] gewoon boeken. Boeken zijn overal, en computers zullen dat ook zijn." [61] Hij verzette zich tegen de omzetting van zijn werk in e-books en zei in 2010: "We hebben te veel mobiele telefoons. We hebben te veel internet. We moeten van die apparaten af. We hebben nu te veel

apparaten.” [62] Toen de publicatierechten voor Fahrenheit 451 in december 2011 voor verlenging in aanmerking kwamen, stond Bradbury de publicatie ervan in elektronische vorm toe, op voorwaarde dat de uitgever, Simon & Schuster , toestond dat het e-book digitaal gedownload kon worden door elke bibliotheekgebruiker. De titel is nog steeds het enige boek in de catalogus van Simon & Schuster waarvoor dit mogelijk is. [63]

Verschillende stripauteurs hebben Bradbury's verhalen bewerkt, met name de auteurs van EC Comics ' horror- en sciencefictionstrips. Aanvankelijk plagieerden de schrijvers zijn verhalen, maar een diplomatieke brief van Bradbury leidde ertoe dat het bedrijf hem betaalde en onderhandelde over gelicentieerde bewerkingen van zijn werk. De strips met Bradbury's verhalen omvatten Tales from the Crypt , Weird Science , Weird Fantasy , Crime SuspensStories en The Haunt of Fear . [64]

Bradbury bleef zijn hele leven een enthousiast toneelschrijver en liet een rijke theater- en literaire erfenis na. Hij leidde jarenlang het Pandemonium Theatre Company in Los Angeles en had een vijfjarig contract met het Fremont Centre Theatre in South Pasadena. [65]

Bradbury wordt prominent getoond in twee documentaires die betrekking hebben op zijn klassieke tijdperk uit de jaren vijftig en zestig: Jason V Brock 's Charles Beaumont: The Life of Twilight Zone's Magic Man , [66] waarin zijn problemen met Rod Serling en zijn vriendschappen met schrijvers Charles Beaumont , George Clayton Johnson en vooral zijn goede vriend William F. Nolan worden beschreven ; en Brock's The AckerMonster Chronicles!, dat ingaat op het leven van voormalig Bradbury-agent, goede vriend, megafan en redacteur van Famous Monsters of Filmland Forrest J Ackerman. [bronvermelding nodig]

Bradbury's nalatenschap werd in de jaren zeventig en tachtig gevierd door de boekwinkel Fahrenheit 451 Books in Laguna Beach, Californië. Hij en zijn favoriete illustrator, Joseph Mugnaini , woonden halverwege de jaren tachtig de opening bij van een uitbreiding van de winkel. Deze sloot in 1987 zijn deuren, maar in 1990 opende een andere winkel met dezelfde naam (met andere eigenaren) in Carlsbad, Californië. [67]

In de jaren tachtig en negentig maakte Bradbury deel uit van de raad van advies van het Los Angeles Student Film Institute . [68] [69]

Bradbury was ook ruim dertig jaar lang de spreker bij de openingsavond van de Santa Barbara Writers Conference, waar hij inspiratie en advies gaf aan andere schrijvers. [70] [71] [72] [73] Hij was een integraal onderdeel van de conferentie sinds het begin in 1972 en sprak op de eerste conferentie in 1973. [74]

Persoonlijk leven

Bradbury in 2009

Ray en Maggie Bradbury in hun huis in Los Angeles en Rays kantoor in 1970. Het kantoor is nagebouwd in het Ray Bradbury Center in Indianapolis.

Bradbury woonde bij zijn ouders totdat hij in 1947, op 27-jarige leeftijd, met Marguerite McClure trouwde (16 januari 1922 – 24 november 2003). Ze bleven getrouwd tot aan haar dood. Maggie, zoals ze liefkozend werd genoemd, was de enige vrouw met wie hij ooit een relatie had. [23] Ze kregen vier dochters: [75] Susan, Ramona, Bettina en Alexandra. [76] Bradbury heeft nooit een rijbewijs gehaald, maar maakte gebruik van het openbaar vervoer of zijn fiets. [77]

Hij werd opgevoed als baptist door zijn ouders, die niet vaak naar de kerk gingen. Als volwassene, zei Bradbury, beschouwde hij zichzelf als een “delicatessen-religieus” die zich verzette tegen categorisering van zijn overtuigingen en zich liet leiden door zowel oosterse als westerse religies. Hij voelde dat zijn carrière “een door God gegeven ding was, en ik ben zo dankbaar, zo, zo dankbaar. De

beste omschrijving van mijn carrière als schrijver is 'Aan het spelen in de velden van de Heer'." [78]

Bradbury was een goede vriend van Charles Addams , en Addams illustreerde "Homecoming" uit 1946, het eerste van Bradbury's verhalen over de Elliotts, een familie die leek op Addams' eigen Addams Family , getransplanteerd naar het landelijke Illinois. Addams en Bradbury planden een groter gezamenlijk werk dat de volledige geschiedenis van de familie zou vertellen, maar dat kwam er nooit van, en volgens een interview uit 2001 gingen ze hun eigen weg. [79] In oktober 2001 publiceerde Bradbury alle familie verhalen die hij had geschreven in één boek met een verbindend verhaal, *From the Dust Returned* , met een omslag van de originele "Homecoming"-illustratie van Addams. [80]

Een andere goede vriend van Bradbury was de special-effects expert Ray Harryhausen , die getuige was op Bradbury's bruiloft. [81] Tijdens een eerbetoon bij de BAFTA 2010 awards ter ere van Harryhausen's 90e verjaardag, vertelde Bradbury over zijn eerste ontmoeting bij Forrest J Ackerman thuis toen ze beiden 18 waren. Hun gedeelde liefde voor science fiction, King Kong en *The Fountainhead* was het begin van een levenslange vriendschap. Deze vroege invloeden inspireerden hen om in zichzelf te geloven en hun carrièrekeuzes te bevestigen. Na hun eerste ontmoeting hielden ze minstens een keer per maand contact: hun vriendschap duurde meer dan 70 jaar. [82]

Bradbury vertelde over de volgende ontmoeting met Sergej Bondarchuk , regisseur van de Sovjet-epos *Oorlog en vrede* uit 1966-1967 , tijdens een Hollywood-prijsuitreiking ter ere van Bondarchuk:

- Ze vormden een lange rij en terwijl Bondarchuk erlangs liep, herkende hij verschillende mensen: "Oh meneer Ford, ik vind uw film geweldig." Hij herkende de regisseur, Greta Garbo, en iemand anders. Ik stond helemaal achteraan in de rij en keek er zwijgend naar. Bondarchuk riep naar me: "Bent u dat, Ray Bradbury?" Hij snelde naar me toe, omhelsde me, trok me naar binnen, pakte een fles Stolichnaya en ging aan zijn tafel zitten waar zijn beste vrienden zaten. Alle beroemde Hollywood-regisseurs in de rij waren verbijsterd. Ze staarden me aan en vroegen elkaar: "Wie is die Bradbury?" En vloekend vertrokken ze, mij alleen achterlatend met Bondarchuk... [83]

Op latere leeftijd behield Bradbury zijn toewijding en passie ondanks de "verwoestende ziektes en de dood van vele goede vrienden." Een daarvan was de dood van *Star Trek*- bedenker Gene Roddenberry , een jarenlange intieme vriend. Ze bleven bijna 30 jaar close, nadat Roddenberry hem had gevraagd om voor *Star Trek* te schrijven ; Bradbury weigerde en beweerde dat hij "nooit in staat was om de ideeën van anderen in een verstandige vorm om te zetten." [23]

Bradbury kreeg in 1999 een beroerte [84] waardoor hij gedeeltelijk afhankelijk werd van een rolstoel. [85] Hij verscheen regelmatig op sciencefictionconventies tot 2009, toen hij zich terugtrok uit het circuit. Hij bleef schrijven en schreef een essay voor de sciencefictionuitgave van *The New Yorker* over zijn inspiratie voor het schrijven; het werd een week voor zijn dood gepubliceerd. [86] De grafsteen van Bradbury in mei 2012, een maand voor zijn dood

Bradbury koos een begraafplaats op de begraafplaats Westwood Village Memorial Park in Los Angeles, met een grafsteen met de tekst "Auteur van Fahrenheit 451". [87] [88] Op 6 februari 2015 meldde *The New York Times* dat het huis waar Bradbury 50 jaar had gewoond en geschreven, op 10265 Cheviot Drive in Cheviot Hills, Los Angeles , Californië, was gesloopt door de koper, architect Thom Mayne . [89] Bradbury's thuishokantoor werd verplaatst en opnieuw ingericht in het Ray Bradbury Center in Indianapolis.

Politiek

Bradbury beschouwde zichzelf als een politiek onafhankelijke . [90] Opgevoed als Democraat,

stemde hij tot 1968 op de Democratische Partij. In 1952 plaatste hij een advertentie in Variety als een open brief aan de Republikeinen , waarin hij verklaarde: “Elke poging die u doet om de Democratische Partij te identificeren als de partij van het communisme , als de ' linkse ' of 'subversieve' partij, zal ik met heel mijn hart en ziel aanvallen.” [91] Lyndon B. Johnsons aanpak van de Vietnamoorlog liet Bradbury echter ontgoocheld achter, en vanaf 1968 stemde hij bij elke presidentsverkiezing op de Republikeinse Partij, met uitzondering van 1976 , toen hij op Jimmy Carter stemde . Volgens Bradbury's biograaf Sam Weller , duwde Carters onhandige aanpak van de economie “[Bradbury] permanent weg van de Democraten”. [90]

Bradbury noemde Ronald Reagan “de grootste president”, terwijl hij Bill Clinton afdeed door hem een “klootzak” te noemen. [92] In augustus 2001, kort voor de aanslagen van 11 september , beschreef hij George W. Bush als “geweldig” en verklaarde dat het Amerikaanse onderwijssysteem een “monsterlijkheid” was. [93] Later bekritiseerde hij Barack Obama omdat hij een einde had gemaakt aan het bemande ruimtevaartprogramma van NASA . [92]

In 2010 bekritiseerde hij de grote overheid , door te zeggen dat er “te veel overheid” was in Amerika, en “ik geloof niet in de overheid. Ik haat politiek. Ik ben ertegen. En ik hoop dat we soms deze herfst een deel van onze overheid kunnen vernietigen, en volgend jaar nog meer. Hoe minder overheid , hoe gelukkiger ik zal zijn”. [92] Bradbury was tegen positieve discriminatie , veroordeelde wat hij “al die politieke correctheid die welig tiert op de universiteiten” noemde, en riep op tot een verbod op quota in het hoger onderwijs . [23] [92] Hij beweerde dat “[o]nderwijs puur een kwestie van leren is – we kunnen het ons niet langer veroorloven dat het vervuild wordt door verdomde politiek”. [23]

Dood

Bradbury overleed op 5 juni 2012 in Los Angeles, Californië, op 91-jarige leeftijd, na een langdurige ziekte. [94] Zijn persoonlijke bibliotheek werd nagelaten aan de Waukegan Public Library , waar hij veel van zijn vormende leeservaringen opdeed. [95]

De Los Angeles Times prees hem voor het vermogen “om lyrisch en evocatief te schrijven over landen die ver van zijn verbeelding verwijderd waren, werelden die hij in het hier en nu verankerde met een gevoel voor visuele helderheid en de vertrouwdeheid van een klein stadje”. [96] Zijn kleinzoon, Danny Karapetian, zei dat Bradbury's werken “zoveel kunstenaars, schrijvers, leraren, wetenschappers hadden beïnvloed, en het is altijd echt ontroerend en troostend om hun verhalen te horen”. [76] De Washington Post merkte verschillende moderne technologieën op die Bradbury veel eerder had bedacht, zoals het idee van bankautomaten en oordopjes en Bluetooth-headsets in Fahrenheit 451 , en de concepten van kunstmatige intelligentie in I Sing the Body Electric . [97]

Nalatenschap

Bradbury in 2003.

Op 6 juni 2012 zei president Barack Obama in een officiële openbare verklaring van het persbureau van het Witte Huis :

Voor veel Amerikanen riep het nieuws over Ray Bradbury's dood onmiddellijk beelden uit zijn werk op, die zich vaak al van jongs af aan in ons geheugen gegrift hebben. Zijn talent voor verhalen vertellen heeft onze cultuur hervormd en onze wereld verruimd. Maar Ray begreep ook dat onze verbeeldingskracht gebruikt kon worden als instrument voor beter begrip, als voertuig voor verandering en als uitdrukking van onze meest gekoesterde waarden. Er bestaat geen twijfel over dat Ray nog vele generaties zal blijven inspireren
--

| _met_ zijn_ geschriften_, en_ onze_ gedachten_ en_ gebeden_ zijn_ bij_ zijn_ familie_ en_ vrienden_. _ _ _ |

Meerdere auteurs en filmmakers brachten hulde aan Bradbury, en merkten daarbij op dat zijn werk een grote invloed had op hun eigen werk. [99] [100] Steven Spielberg zei dat Bradbury “mijn muze was gedurende het grootste deel van mijn sciencefictioncarrière... In de wereld van sciencefiction, fantasy en verbeelding is hij onsterfelijk.” [101] Neil Gaiman zei dat “het landschap van de wereld waarin we leven zou zijn verkleind als we hem niet in onze wereld hadden gehad”. [100] Joanne Harris noemde hem “een heldere, brandende vonk”. [102] Stephen King publiceerde een verklaring op zijn website waarin hij zei:

- Ray Bradbury schreef drie grote romans en driehonderd fantastische verhalen. Een daarvan heette “ A Sound of Thunder ”. Het geluid dat ik vandaag hoor, is de donder van de voetstappen van een reus die wegsterft. Maar de romans en verhalen blijven, in al hun resonantie en vreemde schoonheid. [103]

Margaret Atwood zei dat ze “al vroeg in haar leven door Ray Bradbury werd gemanipuleerd.” Ze schreef dat Bradbury:

- Zozeer een onderdeel van mijn eigen vroege leeservaring, vooral het heerlijke, clandestiene lezen dat ik gretig deed in plaats van huiswerk, en het dwangmatige lezen 's nachts met een zaklamp terwijl ik eigenlijk had moeten slapen. Verhalen die met zoveel enthousiasme op zo'n jonge leeftijd worden gelezen, worden niet zozeer gelezen als wel ingeademd. Ze dringen helemaal tot je door en blijven je bij... Zijn verbeelding had een duistere kant, en hij gebruikte die duistere tweeling en zijn nachtmerries in zijn werk; maar aan de wakkere wereld presenteerde hij een combinatie van een enthousiaste, verwonderde jongen en een vriendelijke oom, en dat was net zo echt. In een tijdperk van schrijflessen was hij autodidact; in een tijdperk van spin was hij een authentieke stem, rechtstreeks uit het hart van het land; in een tijdperk van gelikte beelden was hij een natuurtalent. [104]

Het Ray Bradbury Center werd in 2007 opgericht als het Centrum voor Ray Bradbury Studies en ontving na zijn dood veel van Bradbury's documenten en artefacten. Het zet zijn werk voort met het documenteren, conserveren en toegankelijk maken van Bradbury's materiële nalatenschap.

Bibliografie

Bradbury was de auteur van ‘meer dan 27 romans en verhalenbundels’, waaronder veel van zijn 600 korte verhalen. [96] Wereldwijd zijn er meer dan acht miljoen exemplaren van zijn werken verkocht, die in meer dan 36 talen zijn gepubliceerd. [4]

Bradbury's “The Golden Apples of the Sun” werd gepubliceerd in de uitgave van november 1953 van Planet Stories .

Eerste roman

In 1949 verwachtten Bradbury en zijn vrouw hun eerste kind. Hij nam een Greyhound-bus naar New York en nam een kamer in de YMCA voor 50 cent per nacht. Hij bracht zijn korte verhalen naar een dozijn uitgevers, maar niemand wilde ze hebben. Vlak voordat hij naar huis ging, dineerde Bradbury met een redacteur van Doubleday. Toen Bradbury vertelde dat iedereen een roman wilde en hij er geen had, vroeg de redacteur, toevallig Walter Bradbury genaamd, of de korte verhalen samengevoegd konden worden tot een bundel van boeklengte. De titel was een idee van de redacteur; hij stelde voor: “Je zou het De Martiaanse Kronieken kunnen noemen .” Bradbury vond het

een goed idee en herinnerde zich dat hij in 1944 aantekeningen had gemaakt voor een boek dat zich op Mars afspeelde. Die avond bleef hij de hele nacht op in de YMCA en typte een opzet uit. De volgende ochtend bracht hij het naar de redacteur van Doubleday, die het las en Bradbury een cheque van \$750 uitschreef. Toen Bradbury terugkeerde naar Los Angeles, verbond hij alle korte verhalen die The Martian Chronicles werden . [15]

Beoogde eerste roman

Wat later werd uitgegeven als een verzameling verhalen en vignettes, Summer Morning, Summer Night , begon als Bradbury's eerste echte roman. De kern van het werk was Bradbury's getuigenis van het Amerikaanse leven in kleine steden in het Amerikaanse hartland. [bronvermelding vereist]

In de winter van 1955-56 stelde Bradbury, na overleg met zijn redacteur in Doubleday, de publicatie uit van een roman gebaseerd op Green Town, het pseudoniem voor zijn geboorteplaats. In plaats daarvan haalde hij er 17 verhalen uit en voegde ze, samen met drie andere Green Town-verhalen, samen in zijn boek Dandelion Wine uit 1957. Later, in 2006, publiceerde Bradbury de oorspronkelijke roman die na de extractie overbleef en hernoemde deze tot Farewell Summer . Deze twee titels laten zien welke verhalen en episodes Bradbury besloot te behouden toen hij twee boeken uit één boek maakte. [bronvermelding vereist]

De belangrijkste van de resterende ongepubliceerde verhalen, scènes en fragmenten werden in 2007 gepubliceerd onder de oorspronkelijk beoogde naam voor de roman, Summer Morning, Summer Night . [105]

Aanpassingen aan andere media

Meer informatie

Voor deze sectie zijn aanvullende citaten nodig ter verificatie . (juni 2018)

Van 1950 tot 1954 werden 31 van Bradbury's verhalen bewerkt door Al Feldstein voor EC Comics (zeven daarvan niet vermeld in zes verhalen, waaronder " Kaleidoscope " en "Rocket Man" die werden samengevoegd tot "Home To Stay" - waarvoor Bradbury met terugwerkende kracht werd betaald - en EC's eerste versie van "The Handler" onder de titel "A Strange Undertaking") en 16 hiervan werden verzameld in de paperbacks, The Autumn People (1965) en Tomorrow Midnight (1966), beide uitgegeven door Ballantine Books met omslagillustraties van Frank Frazetta . Ook in het begin van de jaren 1950 werden bewerkingen van Bradbury's verhalen op televisie uitgezonden in verschillende anthologieshows, waaronder Tales of Tomorrow , Lights Out , Out There , Suspense , CBS Television Workshop , The Jane Wyman Show , Star Tonight , Windows en Alfred Hitchcock Presents . "The Merry-Go-Round", een halfuur durende verfilming van Bradbury's "The Black Ferris", geprezen door Variety , werd in 1954 vertoond in Starlight Summer Theater en in 1956 in NBC's Sneak Preview . In dezelfde periode werden verschillende verhalen bewerkt tot hoorspel, met name in de sciencefiction-anthologieën Dimension X en diens opvolger X Minus One .

Scène uit de film The Beast from 20,000 Fathoms uit 1953 , gebaseerd op Bradbury's korte verhaal " The Fog Horn " uit 1951

Producent William Alland bracht Bradbury in 1953 voor het eerst naar de bioscoop met It Came from Outer Space , een scenario van Harry Essex gebaseerd op Bradbury's filmbewerking "Atomic Monster". Drie weken later kwam Eugène Lourié's The Beast from 20,000 Fathoms (1953) uit, met één scène gebaseerd op Bradbury's " The Fog Horn ", over een zeemonster dat het geluid van een misthoorn aanziet voor de paringsroep van een vrouwtje. Bradbury's goede vriend Ray Harryhausen produceerde de stop-motionanimatie van het wezen. Bradbury deed later een wederdienst door een kort verhaal te schrijven, "Tyrannosaurus Rex", over een stop-motionanimator die sterk op Harryhausen leek. In de daaropvolgende 50 jaar werden meer dan 35 speelfilms, korte films en tv-films gebaseerd op Bradbury's verhalen of scenario's. Bradbury werd in 1953 ingehuurd door regisseur John Huston om te werken aan het scenario voor zijn filmversie van Melville 's Moby Dick

(1956), met Gregory Peck als Kapitein Achab, Richard Basehart als Ismaël en Orson Welles als Vader Mapple. Een belangrijk resultaat van de film was Bradbury's boek *Green Shadows, White Whale*, een semi-fictief verslag van het maken van de film, inclusief Bradbury's omgang met Huston en zijn tijd in Ierland, waar buitenscènes werden gefilmd die zich afspeelden in New Bedford, Massachusetts.

Bradbury's korte verhaal "I Sing the Body Electric" (naar het gelijknamige boek) werd bewerkt voor de 100e aflevering van *The Twilight Zone*. De aflevering werd voor het eerst uitgezonden op 18 mei 1962.

Bradbury en regisseur Charles Rome Smith richtten in 1964 samen de Pandemonium Theatre Company op. De eerste productie was *The World of Ray Bradbury*, bestaande uit eenakterbewerkingen van "The Pedestrian", "The Veldt" en "To the Chicago Abyss". De voorstelling liep vier maanden in het Coronet Theatre in Los Angeles (oktober 1964 - februari 1965); een off-Broadway-productie werd opgevoerd in oktober 1965. Een andere productie van de Pandemonium Theatre Company werd in 1965 opgevoerd in het Coronet Theatre, wederom met bewerkingen van drie korte verhalen van Bradbury: "The Wonderful Ice Cream Suit", "The Day It Rained Forever" en "Device Out of Time". (De laatste was een bewerking van zijn roman *Dandelion Wine* uit 1957). De originele cast voor deze productie bestond uit Booth Coleman, Joby Baker, Fredric Villani, Arnold Lessing, Eddie Sallia, Keith Taylor, Richard Bull, Gene Otis Shane, Henry T. Delgado, F. Murray Abraham, Anne Loos en Len Lesser. De regisseur was wederom Charles Rome Smith.

Oskar Werner en Julie Christie speelden de hoofdrollen in *Fahrenheit 451* (1966), een bewerking van Bradbury's roman, geregisseerd door François Truffaut.

In 1966 hielp Bradbury Lynn Garrison bij de oprichting van AVIAN, een gespecialiseerd luchtvaarttijdschrift. Voor het eerste nummer schreef Bradbury een gedicht, "Vliegtuigen die op gras landen".

In 1969 werd *The Illustrated Man* naar het grote scherm gebracht, met in de hoofdrollen Rod Steiger, Claire Bloom en Robert Drivas. De film, die de proloog en drie korte verhalen uit het boek bevatte, kreeg middelmatige recensies. In hetzelfde jaar benaderde Bradbury componist Jerry Goldsmith, die in de jaren vijftig met Bradbury had gewerkt in de dramatische radio en later de filmversie had gecomponeerd, om een cantate Christus Apollo te componeren op basis van Bradbury's tekst. [106] Het werk ging eind 1969 in première, met het California Chamber Symphony dat optrad met verteller Charlton Heston aan de UCLA.

Something Wicked This Way Comes werd verfilmd voor een Britse film met een laag budget uit 1972, geproduceerd door de Forest Hill Film Unit & Drama Troupe en geregisseerd door Colin Finbow. [107] [108]

Ray Bradbury neemt deel aan een symposium bij Caltech met Arthur C. Clarke, journalist Walter Sullivan en wetenschappers Carl Sagan en Bruce Murray. In dit fragment leest Bradbury zijn gedicht 'If Only We Had Taller Been' (gedicht begint op 2:20, volledige tekst [109]). Video vrijgegeven door NASA ter ere van de naamgeving van Bradbury Landing in 2012. [110]

In 1972 werd *The Screaming Woman* verfilmd als ABC-film van de week, met in de hoofdrol Olivia de Havilland.

The Martian Chronicles werd een driedelige tv-miniserie met Rock Hudson in de hoofdrol, die voor het eerst in 1980 door NBC werd uitgezonden. Bradbury vond de miniserie "gewoon saai". [111]

De televisiefilm *The Electric Grandmother* uit 1982 was gebaseerd op Bradbury's korte verhaal "I Sing the Body Electric".

De horrorfilm *Something Wicked This Way Comes* uit 1983 , met in de hoofdrollen Jason Robards en Jonathan Pryce , is gebaseerd op de gelijknamige roman van Bradbury.

In 1984 produceerde Michael McDonough van Brigham Young University Bradbury 13 , een serie van 13 audiobewerkingen van beroemde verhalen uit Bradbury, in samenwerking met National Public Radio. De dramatiseringen met de volledige cast bevatten bewerkingen van "The Ravine", "Night Call, Collect", "The Veldt", "There Was an Old Woman", "Kaleidoscope", "Dark They Were and Golden-Eyed", "The Screaming Woman", "A Sound of Thunder", "The Man", "The Wind", "The Fox and the Forest", "Here There Be Tygers" en "The Happiness Machine". Stemacteur Paul Frees verzorgde de voice-over, terwijl Bradbury de openingsvoice-over verzorgde; Greg Hansen en Roger Hoffman componeerden de afleveringen. De serie won een Peabody Award en twee Gold Cindy Awards en werd op 1 mei 2010 op cd uitgebracht. De serie werd vanaf 12 juni 2011 uitgezonden op BBC Radio 4 Extra .

Van 1985 tot 1992 presenteerde Bradbury een gesyndiceerde televisieserie, *The Ray Bradbury Theater* , waarvoor hij 65 van zijn verhalen bewerkte. Elke aflevering begon met een shot van Bradbury in zijn kantoor, kijkend naar herinneringen aan zijn leven, die volgens hem (in verhalen) worden gebruikt om ideeën voor verhalen op te wekken. Na de eerste twee seizoenen verzorgde Bradbury ook aanvullende voice-overs, specifiek voor het verhaal.

Bradbury's fictie, die in de USSR zeer gerespecteerd werd , is bewerkt tot zes afleveringen van de Sovjet-sciencefictionserie *This Fantastic World* , die de verhalen verfilmde van "Forever and the Earth", "I Sing The Body Electric", "The Smile", Fahrenheit 451 , "A Piece of Wood" en "To the Chicago Abyss". [112] [113] In 1984 verscheen er een tekenfilmbewerking van " There Will Come Soft Rains " («Будет ласковый дождь») door de Oezbeekse regisseur Nazim Tulyakhodzhayev. [114] Hij maakte een verfilming van "The Veldt" in 1987. [115] In 1985 kwam de verfilming van "I Sing The Body Electric" («Электронная бабушка») uit door de Litouwse regisseur Algimantas Puipa . [116] In 1989 verscheen een tekenfilmbewerking van "Here There Be Tygers" ("Здесь могут водиться тигры") van regisseur Vladimir Samsonov. [117] In 1993 werd "The Smile" aangepast als de videoclip "Mona Lisa" van Viktor Chaika met beelden uit de Sovjet-tv-serie *This Fantastic World* . [113]

Bradbury schreef en vertelde de animatieversie van *The Halloween Tree* uit 1993 , gebaseerd op zijn roman uit 1972 .

De film *The Wonderful Ice Cream Suit* uit 1998 , uitgebracht door Touchstone Pictures , werd geschreven door Bradbury. De film was gebaseerd op zijn verhaal "The Magic White Suit", oorspronkelijk gepubliceerd in *The Saturday Evening Post* in 1957. Het verhaal was eerder al bewerkt tot toneelstuk, musical en televisieversie in 1958.

In 2002 combineerde Bradbury's eigen Pandemonium Theatre Company-productie van Fahrenheit 451 in het Falcon Theatre in Burbank live-acteren met geprojecteerde digitale animatie door de Pixel Pups. [118] In 1984 bracht Telarium een spel uit voor Commodore 64 gebaseerd op Fahrenheit 451. [119]

In 2005 kwam de film *A Sound of Thunder* uit, losjes gebaseerd op het gelijknamige korte verhaal. De film *The Butterfly Effect* draait om dezelfde theorie als *A Sound of Thunder* en bevat veel verwijzingen naar de inspiratiebron. Korte verfilmingen van *A Piece of Wood* en *The Small Assassin* verschenen respectievelijk in 2005 en 2007.

In 2005 werd gemeld dat Bradbury boos was op filmmaker Michael Moore omdat hij de titel Fahrenheit 9/11 had gebruikt , wat een toespeling is op Bradbury's Fahrenheit 451 , voor zijn

documentaire over de regering van George W. Bush . Bradbury uitte zijn ongenoegen over Moore's gebruik van de titel, maar verklaarde dat zijn wrok niet politiek gemotiveerd was, hoewel Bradbury politiek conservatief georiënteerd was . [90] Bradbury beweerde dat hij geen geld wilde verdienen met de film, noch geloofde hij dat hij het verdiende. Hij zette Moore onder druk om de naam te veranderen, maar tevergeefs. Moore belde Bradbury twee weken voor de release van de film om zijn excuses aan te bieden, zeggende dat de marketing van de film al lang geleden in gang was gezet en dat het te laat was om de titel te veranderen. [120]

In 2008 werd de film Ray Bradbury's Chrysalis geproduceerd door Roger Lay Jr. voor Urban Archipelago Films, gebaseerd op het gelijknamige korte verhaal. De film won de prijs voor beste speelfilm op het International Horror and Sci-Fi Film Festival in Phoenix. De film wordt internationaal gedistribueerd door Arsenal Pictures en in eigen land door Lightning Entertainment.

In 2010 werd The Martian Chronicles voor de radio bewerkt door Colonial Radio Theatre on the Air .

Bradbury's werk en benadering van schrijven zijn vastgelegd in Terry Sanders ' film Ray Bradbury: Story of a Writer (1963).

Bradbury's gedicht "Groom" werd in 2012 als eerbetoon voorgedragen. [121]

Bradbury's verhaal "Pendulum" werd bewerkt tot de tweede aflevering van de sciencefictionpodcast DUST (2019). [122]

Prijzen en onderscheidingen

Bradbury ontving in 2004 de National Medal of Arts samen met president George W. Bush en first lady Laura Bush

De Ray Bradbury Award voor uitmuntendheid in scenario schrijven werd incidenteel uitgereikt door de Science Fiction and Fantasy Writers of America - uitgereikt aan zes personen bij vier gelegenheden van 1992 tot 2009. [123] Vanaf 2010 wordt de Ray Bradbury Award voor uitzonderlijke dramatische presentatie jaarlijks uitgereikt volgens de regels en procedures van de Nebula Awards, hoewel het geen Nebula Award is. [124] De vernieuwde Bradbury Award verving de Nebula Award voor beste script .

- In 1971 werd een inslagkrater op de maan door de Apollo 15- astronauten Dandelion genoemd , ter ere van Bradbury's roman Dandelion Wine uit 1957. [125]
- In 1979 werd hem een eredoctoraat in de Letteren (Litt.D.) toegekend door Whittier College . [126]
- In 1984 ontving hij de Prometheus Award voor Fahrenheit 451 .
- In 1986 was Ray Bradbury eregast op de 44e World Science Fiction Convention, die van 28 augustus tot 1 september in Atlanta, Georgia, werd gehouden. [127]
- Ray Bradbury Park werd in 1990 in Waukegan, Illinois, ingewijd. Hij was aanwezig bij de openingsceremonie. Het park bevat locaties die beschreven worden in Dandelion Wine , met name de "113 treden". In 2009 werd een paneel, ontworpen door kunstenaar Michael Pavelich, aan het park toegevoegd met een gedetailleerde beschrijving van de geschiedenis van Ray Bradbury en Ray Bradbury Park. [128]
- Ter ere van hem werd in 1992 een asteroïde ontdekt die '9766 Bradbury' werd genoemd [129]
- In 1994 ontving hij de Peggy V. Helmerich Distinguished Author Award , die jaarlijks wordt uitgereikt door de Tulsa Library Trust .
- In 1994 won hij een Emmy Award voor het scenario van The Halloween Tree .
- In 2000 werd hem de Medal for Distinguished Contribution to American Letters toegekend door de National Book Foundation. [130]

- Voor zijn bijdrage aan de filmindustrie kreeg Bradbury op 1 april 2002 een ster op de Hollywood Walk of Fame . [131]
- In 2003 ontving hij een eredoctoraat van de Woodbury University , waar hij tot aan zijn dood jaarlijks de Ray Bradbury Creativity Award uitreikte. [132]
- Op 17 november 2004 ontving Bradbury de National Medal of Arts , uitgereikt door president George W. Bush en Laura Bush . [133]
- Retro Hugo Award: In 2004 ontving hij een Retro Hugo Award voor beste roman voor Fahrenheit 451 .
- Bradbury ontving een World Fantasy Award voor Life Achievement op de World Fantasy Convention van 1977 en werd benoemd tot Gandalf Grand Master of Fantasy op de World Science Fiction Convention van 1980. [134] In 1989 gaf de Horror Writers Association hem de vierde of vijfde Bram Stoker Award voor Lifetime Achievement in horror fiction [135] en de Science Fiction Writers of America maakten hem tot hun 10e SFWA Grand Master . [136] Hij won zijn eerste Fandom Hall of Fame Award in 1996, [137] ontving de Los Angeles Times Book Prize Robert Kirsch Award winnaar in 1997, de Science Fiction and Fantasy Hall of Fame nam hem op in 1999, de vierde lichting van twee overleden en twee levende schrijvers. [138] In 2000 ontving hij de National Book Award Medal voor Distinguished Contribution.
- In 2005 werd hem de graad van doctor in de rechten (honoris causa) toegekend door de National University of Ireland, Galway , tijdens een ceremonie in Los Angeles.
- Op 14 april 2007 ontving Bradbury de Special Award van de Sir Arthur Clarke Award , die door Clarke werd uitgereikt aan de ontvanger van zijn keuze.
- Op 16 april 2007 ontving Bradbury een speciale onderscheiding van de jury van de Pulitzerprijs 'voor zijn onderscheiden, productieve en zeer invloedrijke carrière als ongeëvenaard auteur van sciencefiction en fantasy'. [139]
- In 2007 werd Bradbury door de Franse regering benoemd tot Commandeur in de Ordre des Arts et des Lettres (Orde van de Kunsten en Letteren). [140]
- In 2008 werd hij benoemd tot SFPA Grootmeester. [141]
- Op 17 mei 2008 ontving Bradbury de eerste J. Lloyd Eaton Lifetime Achievement Award in Science Fiction, uitgereikt door de UCR Libraries op de Eaton Science Fiction Conference van 2008 , "Chronicling Mars". [142]
- Op 19 november 2008 ontving Bradbury de Illinois Literary Heritage Award van het Illinois Center for the Book.
- In 2009 werd Bradbury een eredoctoraat toegekend door Columbia College Chicago. [143]
- In 2010 ging de Spike TV Scream Awards Comic-Con Icon Award naar Bradbury
- In 2012 werd de landingsplaats van de NASA -rover Curiosity (4.5895°S 137.4417°E) [144] [145] op de planeet Mars " Bradbury Landing " genoemd . [146] [147]
- Op 6 december 2012 werd de hoek van de straat in Los Angeles op de hoek van 5th en Flower Street ter ere van hem omgedoopt tot "Ray Bradbury Square". [148]
- Op 24 februari 2013 werd Bradbury geëerd tijdens de 85e Academy Awards tijdens het "In Memoriam"-segment van dat evenement. [149]
- In 2020 publiceerde de Library of America een verzameling van zijn vroege werken. Sindsdien worden zijn werken structureel opgenomen in de lesprogramma's van scholen over de hele wereld.
- In 2025 verscheen het instrumentale conceptalbum The Ray Bradbury Chronicles [150] , gebaseerd op tien klassieke verhalen en romans van Ray Bradbury, waarbij elk nummer op muzikale wijze het verhaal en de stemming van het werk waarop het was geïnspireerd, weergaf.

Documentaires

- The Fantasy Film Worlds of George Pal (1985), geproduceerd en geregisseerd door Arnold Leibovit , Bradbury verscheen in de documentaire. [bronvermelding nodig]
- Bradbury, Ray (17 januari 1968). "Ray Bradbury spreekt aan de UCLA" . Afdeling Communicatiestudies van de Universiteit van Californië, Los Angeles – via YouTube.
- Interview met Ray Bradbury (1979) aan de California State University, Northridge

Citaten

Ray Bradbury bij de Internet Speculative Fiction Database (ISFDB). Geraadpleegd op 22 april 2013. "Inktpot Award" . Comic-Con International: San Diego . 6 december 2012.

" "Mode" vervangt "genre" in kritische terminologie om de reikwijdte van kritische discussies over specifieke vormen van literaire expressie te verbreden. In de volgende link, die de Victoriaanse literatuur categoriseert, wordt "genre" gebruikt voor algemene categorieën, zoals poëzie en non-fictie, en "mode" voor specifieke literaire genres, zoals realisme en fantasy. Geraadpleegd op 28 februari 2021 .

Jonas, Gerald (6 juni 2012). "Ray Bradbury, meester van sciencefictionboeken, overleden op 91-jarige leeftijd" . The New York Times . Geraadpleegd op 5 juni 2012 .

Society for the Study of Midwestern Literature (2001). Greasley, Philip A. (red.). Dictionary of Midwestern Literature . Deel 1, De auteurs. Indiana University Press. p. 77. ISBN 978-0253336095. Opgehaald op 5 maart 2014 .

Bloom, Harold Ray Bradbury 2010 Infobase Publishing., blz. 141

Touponce, William F. "Ray (Douglas) Bradbury". American Writers: A Collection of Literary Biographies, Supplement 4. Ed. A Walton Litz en Molly Weigel. New York: Charles Scribner's Sons, 1996. Literatuurbronnen van Gale. 16 november 2010.

Geboorteakte, Ray Douglas Bradbury, 22 augustus 1920, Lake County Clerk's Record #4750. Hoewel hij vernoemd is naar Rae Williams, een neef van vaderskant, staat zijn voornaam op Ray Bradbury's geboorteakte als "Ray".

Paradowski, Robert J. "Ray Bradbury". "Kritisch overzicht van korte fictie, tweede herziene editie", 2001:1-5. EBSCO. 8 november 2010.

25 september 2009, uit Tales from the Morgue (6 juni 2012). "Ray Bradbury had een bijzondere liefde voor Tucson" . Arizona Daily Star . Geraadpleegd op 31 juli 2025 .

Nintzel, Jim. "Herinneringen aan Ray Bradbury's jaren in Tucson" . Tucson Weekly . Geraadpleegd op 31 juli 2025 .

Ray Bradbury's nauwe ontmoetingen met WC Fields, George Burns... door Susan King; Los Angeles Times , 18 augustus 2010 Gearcheveerd op 5 februari 2013, op de Wayback Machine

Weller, Sam (6 juni 2012). "Ray Bradbury: De auteur van Fahrenheit 451 herinnert zich het bezoek aan het circus dat zijn leven veranderde . " Slate .

Litz, A. Walton. American Writers Supplement IV. New York: Charles Scribner's Sons, 1996. Afdruk.

Weller, Sam (voorjaar 2010). "Ray Bradbury Interview" . The Paris Review . Nr. 192. ISSN 0031-2037 . Geraadpleegd op 10 juli 2022 .

Barnaby, Barnaby; Schulz, Monte, red. (15 december 2002). Snoopy's Guide to the Writing Life . Cincinnati, OH: Writer's Digest Books. pp. 161-164 . ISBN 1582971943.

Hedendaagse auteurs online. Ray Bradbury . Detroit: Gale, 2009. Web.

Heller, Terry. Magill's Survey of American Literature. Herziene editie. Pasadena: Salem Press, 2006. Gedrukt.

McMillan, Gloria, red. (2013). Ransom Ray Bradbury's Mars: Biografische, antropologische, literaire, wetenschappelijke en andere perspectieven . Kritische verkenningen in sciencefiction en fantasy, 41. Jefferson, North Carolina: McFarland & Company. ISBN 9780786475766. OCLC 857141273 .

Het gelinkte artikel staat in de bron, maar deze naam is in strijd met de website van de groep.

"The Big Read" . Neabigread.org. Gearchiveerd van het origineel op 31 oktober 2011. Geraadpleegd op 6 juli 2012 .

Weller, geïnterviewd door Sam (2010). "The Art of Fiction nr. 203" . Vol. Lente 2010, nr. 192. ISSN 0031-2037 . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

Ken Kelley (1996). "Over Ray Bradbury Interview" . Playboy . Gearchiveerd van het origineel op 12 maart 2002.

Marguerite Bradbury – Ray Bradbury Discussie Gearchiveerd op 31 mei 2017, op de Wayback Machine

Ray Bradbury Officiële website

Eller, Jonathan (2011). Becoming Ray Bradbury . University of Illinois Press. p. 37. ISBN 9780252093357.

Bradbury, Ray (1972). The Veldt . Woodstock, Illinois: Dramatic Publishing. p. 4. ISBN 978-1-58342-028-7.

"Biografieën: Bradbury, Raymond Douglas" . s9.com . Geraadpleegd op 9 december 2009 .

Cuppy, Will, "Recensie van Dark Carnival", New York Herald Tribune Books , 25 mei 1947.

Robinson, Dean (6 juni 2012). "Ray Bradbury, Van Truman Capote tot ATM's" . The 6th Floor Blog . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

NEA (6 juni 2010). "NEA Big Read: Maak kennis met Ray Bradbury" . National Endowment for the Arts . arts.gov. Gearchiveerd van het origineel op 10 juni 2023. Geraadpleegd op 10 juni 2023 .

Aggelis, Steven L., red. (2004). Gesprekken met Ray Bradbury . Jackson, MS: University Press of Mississippi. p. xxix. ISBN 1-57806-640-9... "[in 1954 ontving Bradbury] twee andere prijzen—National Institute of Arts and Letters Award in Literature en Commonwealth Club of California Literature Gold Medal Award—voor Fahrenheit 451 , dat in drie delen in Playboy is gepubliceerd ."

Isherwood, Christopher (oktober 1950), "Een recensie van The Martian Chronicles " , Tomorrow , 10 : 56-58

Paradowski, Robert J. "Ray Bradbury". Kritisch overzicht van korte fictie, tweede herziene editie (2001): UFO. 10 november 2010.

"In Zijn Woorden" . RayBradbury.com. Gearchiveerd van het origineel op 16 juni 2012. Geraadpleegd op 9 december 2009 .

Terry Sanders's film Ray Bradbury: Story of a Writer (1963)

"Een gesprek met Ray Bradbury (2001) | CosmoLearning Engels" . CosmoLearning . Gearchiveerd van het origineel op 29 december 2022. Geraadpleegd op 29 december 2022 .

Interview met Ray Bradbury Gearchiveerd op 5 februari 2013, via de Wayback Machine "Ik ben geen sciencefictionschrijver. Ik ben een fantasyschrijver. Maar het etiket is op me geplakt en is blijven hangen." 23 maart 2005.

Wil Gerken; Nathan Hendler; Doug Floyd; John Banks. "Boeken: Grootvadertijd (Weekly Alibi . 27-09-99)" . Weeklywire.com . Geraadpleegd op 14 februari 2010 .

Bradbury, Ray (1990). Zen in de kunst van het schrijven .

Gastcolumnist (7 juni 2012). "Persoonlijke lessen van futurist Ray Bradbury over huilen, ontsnappen, lachen" . Opinie. The Oregonian . Portland, OR . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

Ray Bradbury Biografie Ray Bradbury Online Gearchiveerd op 2 mei 2012, op de Wayback Machine

Litz, A. Walton en Molly Weigel, red. American Writers (Supp. 4, Pt. 1). New York: Macmillan Library Reference. 1996. Afdruk.

Steinhauer, Jennifer (19 juni 2009). "Een literaire legende vecht voor een lokale bibliotheek" . The New York Times . Geraadpleegd op 9 december 2009 .

Harris, Scott (1 oktober 1988). "Burgemeester en auteur lanceren inzamelingsactie voor bibliotheek" . Los Angeles Times . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

"Ik ben afgestudeerd aan de bibliotheek: een interview met Ray Bradbury - Public Libraries Online" . Public Libraries Online - Een publicatie van de Public Library Association . 20 mei 2013. Geraadpleegd op 28 juni 2024 .

Museum, American Writers (22 augustus 2021). "Ray Bradbury 101" . Het American Writers Museum . Geraadpleegd op 26 juli 2022 .

Garg, Anu (22 augustus 2017). "A.Word.A.Day-deterge" . wordsmith.org. A Word a Day .

Geraadpleegd op 10 juli 2022 .

"Summer Morning, Summer Night van Ray Bradbury" . Subterranean Press . Gearcheveerd van het origineel op 22 augustus 2015.

In Waukegan zijn nog steeds locaties uit deze werken te vinden, zoals zijn ouderlijk huis, het huis van zijn grootouders ernaast (en de aangrenzende gazons waar hij samen met zijn grootvader paardenbloemen plukte om wijn te maken) en, op minder dan een blok afstand, de beroemde kloof die Bradbury tijdens zijn hele carrière als metafoor gebruikte .

Geciteerd door Kingsley Amis in *New Maps of Hell: A Survey of Science Fiction* (1960).

Gasior, Ann (1 oktober 1994). "Bradbury Talk waarschijnlijk met het onverwachte" . Florida State University Libraries . Dayton Daily News. pp. 104-105 . Geraadpleegd op 2 juni 2018 .

"Ik wil de toekomst niet voorspellen. Ik wil hem voorkomen ." Citaat van Investigator. 19 oktober 2010. Geraadpleegd op 21 februari 2015 .

You Bet Your Life #55-35 Sciencefictionauteur Ray Bradbury (Geheim woord 'House', 24 mei 1956) . 16 november 2013. Gearcheveerd van het origineel op 29 oktober 2021 – via YouTube.

"Scherm: Rijden door de Amerikaanse geschiedenis; 'The American Journey', een overzicht van 400 jaar in het Federal Pavilion" . The New York Times . Geraadpleegd op 15 juli 2020 .

Bradbury, Ray. "De Amerikaanse reis" .

Ray Bradbury. "In 1982 creëerde hij de innerlijke metaforen voor de tentoonstelling Spaceship Earth in Epcot Center, Disney World ." Gearcheveerd van het origineel op 8 september 2006. Geraadpleegd op 13 augustus 2006 .

Ray Bradbury. "De afbeeldingen bij Spaceship Earth in Disney World's EPCOT Center in Orlando? Nou, het zijn allemaal Bradbury's ideeën ." Gearcheveerd van het origineel op 18 oktober 2006. Geraadpleegd op 13 augustus 2006 .

Geraadpleegd op 13 augustus 2006 .

Ray Bradbury. "Hij fungeert ook als adviseur en heeft bijvoorbeeld meegewerkt aan het ontwerp van een paviljoen in het Epcot Center in Walt Disney World." Verwijzend naar Spaceship Earth ...

raybradbury.com Gearcheveerd op 12 september 2006, via de Wayback Machine

Litz, A. Walton en Molly V. Weigel. *American Writers: een verzameling literaire biografieën*. New York: Scribner, 1996. Afdrukken

Steinhauer, Jennifer (19 juni 2009). "Een literaire legende vecht voor een lokale bibliotheek" . The New York Times . Geraadpleegd op 7 juni 2012 .

Lemley, Brad (8 januari 1985). "Andere stemmen, andere toekomsten" . PC Magazine . p. 133.

Geraadpleegd op 28 oktober 2013 .

"Fahrenheit 451 wordt e-book ondanks de gevoelens van de auteur" . BBC News . 30 november 2011 . Geraadpleegd op 1 december 2011 .

Jablon, Robert (6 juni 2012) . 'Fahrenheit 451'-auteur Ray Bradbury overleden op 91-jarige leeftijd . Tijd . Gearcheveerd van het origineel op 8 juni 2012. Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

"Ray Bradbury: Stripheld" . The Saturday Evening Post . 22 augustus 2019. Geraadpleegd op 17 juni 2021 .

Times, David Ng David Ng is een voormalig verslaggever van Company Town voor de krant Los Angeles (6 juni 2012). "Ray Bradbury, 91, laat ook een rijke theatererfenis na ." Los Angeles Times . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

French, Lawrence "Richard Matheson herinnert zich zijn goede vriend Charles Beaumont" , 24 maart 2010. Geraadpleegd op 31 oktober 2012. Gearcheveerd op 24 september 2017, op de Wayback Machine.

Ray Riegert, *Hidden Coast of California: The Adventurer's Guide* (Berkeley, Cal.: Ulysses Press, 1988), p. 133.

National Student Film Institute/LA: Het zestiende jaarlijkse Los Angeles Student Film Festival . The Directors Guild Theatre, Los Angeles: The Directors Guild. 10 juni 1994. pp. 10-11 .

Los Angeles Student Film Institute: 13e jaarlijkse studentenfilmfestival . The Directors Guild Theatre, Los Angeles: The Directors Guild. 7 juni 1991. p. 3.

Miles Gulbransen, Susan (8 juni 2012). "Ray Bradbury's geschenk aan de schrijvers van Santa Barbara" . Schrijversconferentie van Santa Barbara . Geraadpleegd op 16 augustus 2025 .

Schulz, Monte (7 juni 2012). "Ray Bradbury (1920-2012)" . Santa Barbara Writers Conference . Geraadpleegd op 16 augustus 2025 .

"De geschiedenis van de Santa Barbara Writers Conference — 1994" . Santa Barbara Writers Conference . 23 december 2016 . Geraadpleegd op 16 augustus 2025 .

Radevich, Maja (21 juni 1990). "Schrijversconferentie: Fictiewedstrijd: Sci-fi-auteur Ray Bradbury zal wederom de openingstoespraak houden op de conferentie in Santa Barbara . " Los Angeles Times . Geraadpleegd op 15 augustus 2025 .

Rachow, Grace (2 januari 2023). "SBWC 1973" . Schrijversconferentie van Santa Barbara . Geraadpleegd op 16 augustus 2025 .

"Telegraph necrologie" . The Daily Telegraph . 6 juni 2012. Gearchiveerd van het origineel op 11 januari 2022. Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

"Auteur Ray Bradbury overleden, 91 jaar oud" . BBC News . 6 juni 2012. Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Riddle, Warren (25 juni 2009). "Sci-fi-auteur Ray Bradbury maakt het web kapot" . Omgeschakeld. Gearchiveerd van het origineel op 1 oktober 2011. Geraadpleegd op 9 december 2009 .

Blake, John (2 augustus 2010). "Sci-fi legende Ray Bradbury over God, 'monsters en engelen' " . CNN . Opgehaald op 14 oktober 2015 .

Interview met Ray Bradbury Gearchiveerd op 3 februari 2009, op de Wayback Machine in IndieBound , herfst 2001.

Bradbury, Ray, From The Dust Returned: A Novel . William Morrow, 2001.

Whitaker, Sheila (7 mei 2013). "Overlijdensbericht van Ray Harryhausen" . The Guardian . Geraadpleegd op 4 juni 2013 .

BAFTA Online. "Ray Bradbury brengt eerbetoon aan Ray Harryhausen" . Gearchiveerd van het origineel op 29 oktober 2021. Geraadpleegd op 12 juli 2010 - via YouTube.

"Ray Bradbury: "Russen hebben een ongeëvenaard vermogen tot liefde" " . rbth.ru . Rusland voorbij de krantenkoppen. 7 juni 2012. Gearchiveerd van het origineel op 23 augustus 2013. Geraadpleegd op 15 september 2012 .

Ryan, Joal (12 november 1999). "Sci-Fi-legende Ray Bradbury krijgt beroerte" . E! . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Rogers, Jim (18 januari 2002). "Ray Bradbury schrijft nog steeds op 81-jarige leeftijd" . CBS News. Associated Press . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Bradbury, Ray (4 juni 2012). "Take Me Home" . The New Yorker . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

"Een bezoek aan het graf van Marilyn Monroe: rustplaatsen van de rijken en beroemdheden" . Testpatroon . MSNBC. 15 augustus 2007. Gearchiveerd van het origineel op 14 februari 2012. Geraadpleegd op 7 april 2012 .

Guthrie, Bruce. "CA - Westwood - Pierce Bros. Westwood Village Memorial Park: Ray Bradbury" . Bruce Guthrie Foto's . Gearchiveerd van het origineel op 4 maart 2016. Geraadpleegd op 7 april 2012 .

Nagourney, Adam (6 februari 2015). "Klassiek of bouwvallig, oude huizen in Los Angeles worden met bulldozers de geschiedenis in gestuurd" . The New York Times . Geraadpleegd op 6 februari 2015 .

Fund, John (6 juni 2012). "Ray Bradbury, een groot conservatief" . National Review . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Fund, John (6 juni 2012). "Ray Bradbury, een groot conservatief" . National Review .

Johnson, Charles (8 juni 2012). "Ray Bradbury: Enemy of the State" . Reden . Geraadpleegd op 23 juni 2022 .

Hibberd, James (29 augustus 2001). "Ray Bradbury is on fire!" . Salon .

Duke, Alan (6 juni 2012). "Sci-fi legende Ray Bradbury overleden" . CNN . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Russell Lissau (17 juni 2013). "Boekencollectie van Ray Bradbury gaat naar de bibliotheek van

Waukegan” . Daily Herald .

George, Lynell (6 juni 2012). “Ray Bradbury overleden op 91-jarige leeftijd; auteur tilde fantasy naar literaire hoogten . ” Los Angeles Times . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Tsukayama, Hayley (6 juni 2012). “Dromen van Ray Bradbury: 10 voorspellingen die uitkwamen” . The Washington Post . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

“Verklaring van de president over het overlijden van Ray Bradbury” . Witte Huis . 6 juni 2012. Geraadpleegd op 8 juni 2012 – via het Nationaal Archief .

“Eerbetoen aan sciencefictionauteur Ray Bradbury” . BBC News . 6 juni 2012 . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

“Schrijvers en filmmakers reageren op de dood van Ray Bradbury” . Boston Globe . Associated Press. 6 juni 2012. Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Zeitchik, Steven (6 juni 2012). “Ray Bradbury had ook een enorme invloed op de filmwereld . ” Los Angeles Times . Geraadpleegd op 6 juni 2012 .

Harris, Joanne (6 juni 2012). “Ray Bradbury was een heldere, brandende vonk” . BBC News .

Stephen geeft commentaar op de dood van Ray Bradbury . Stephen King. Geraadpleegd op 7 juni 2012. Gearchiveerd op 30 juni 2012 via de Wayback Machine .

Atwood, Margaret (8 juni 2012). “Margaret Atwood over Ray Bradbury: de verhalenverteller die de gothic-kern van Amerika aanboorde” . The Guardian .

“Dandelion Wine 50th Anniversary Ed” . PS Publishing . Gearchiveerd van het origineel op 9 juni 2013.

Goldsmith, Jerry (2002). Jerry Goldsmith: Christus Apollo (CD). Telarc .

“Er komt iets slechts deze kant op (1972)” .

“Something Wicked This Way Comes 1972” – via YouTube.

Jessie Lendennie, red. (2006). “Als we maar langer waren geweest” . Daughter and Other Poems . Salmon Publishing. pp. 57–58 . ISBN 9781903392102.

In Memoriam: Ray Bradbury 1920–2012 . Jet Propulsion Laboratory . 6 juni 2012. Geraadpleegd op 7 juni 2012 .

Weller, Sam (2005). De Bradbury-kronieken: Het leven van Ray Bradbury . New York: HarperCollins. pp. 301–302 . ISBN 978-0-06-054581-9.

“Staatsfonds voor televisie- en radioprogramma's” (in het Russisch).

” “Мона Лиза” - главный хит Виктора Чайки. Zorg ervoor dat u de stekker in het stopcontact steekt!” .

“Controleer of dit optimale bedrijf doorgaat met het vormgeven van een fantastisch websitegebruikbedrijf” Будет ласковый дождь(in het Russisch). Gearchiveerd van het origineel op 9 september 2012.

“Вельд”, Киностудия “Узбекфильм”, 1987(in het Russisch).

“Elektroninė senelė” .

Мультипликационные фильмы. Творческое объединение «Экран» (in het Russisch). Gearchiveerd van het origineel op 1 februari 2016 . Opgehaald op 14 augustus 2015 .

“Fahrenheit 451 en Ray Bradbury en Flames en Fire en Falcon Theatre en Pixel Pups en Fahrenheit 451” . 27 augustus 2005. Gearchiveerd van het origineel op 27 augustus 2005.

“Lemon64.com - alles over Commodore 64” . Lemon64 .

Weller, Sam (2005). De Bradbury-kronieken: Het leven van Ray Bradbury . New York: HarperCollins. pp. 330–331 . ISBN 978-0-06-054581-9.

“Groon” (een gedicht) door Ray Bradbury – via Vimeo.

“Luister – WatchDust.com” . Geraadpleegd op 6 mei 2024 .

“Other SFWA Awards” Gearchiveerd op 16 oktober 2011 in de Wayback Machine . De Locus Index van SF Awards: Over de Awards . Locus Publications. Geraadpleegd op 2 april 2013.

“Veelgestelde vragen” Gearchiveerd op 5 juli 2011, op de Wayback Machine . SFWA. Geraadpleegd op 2 april 2013. Citaat: “Vanaf januari 2009 gelden hier de nieuwe regels voor de Nebula Awards”.

“Ray Bradbury: De vrolijke, veelgeprezen schrijver van Fahrenheit 451, wiens spaarzame proza en onverzadigbare nieuwsgierigheid veel aanhangers van sciencefiction opleverden.” . The Times . 7 juni

2012.

"Erediploma's | Whittier College" . www.whittier.edu . Geraadpleegd op 28 januari 2020 .

Programma van evenementen van de 44e World Science Fiction Convention, 1986.

Keilman, John (7 juni 2012). "Waukegan's landschap en waarden hebben Bradbury nooit verlaten" . Chicago Tribune . Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

"Small-Body Database Lookup" . ssd.jpl.nasa.gov .

Distinguished Contribution to American Letters Award Gearchiveerd op 12 september 2018, op de Wayback Machine met zijn dankwoord.

"Ray Bradbury ontvangt ster op de Hollywood Walk of Fame" Gearchiveerd op 14 april 2016, via Wayback Machine . Persbericht, kantoor van burgemeester Hahn, 1 april 2002. Geraadpleegd op 2 april 2013.

"Woodbury rouwt om het overlijden van Ray Bradbury" . Woodbury University. 6 juni 2012.

Gearchiveerd van het origineel op 18 juni 2012. Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

"Lifetime honours: National Medal of the Arts" . National Endowment for the Arts. Gearchiveerd van het origineel op 2 maart 2010. Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

"Bradbury, Ray" Gearchiveerd op 16 oktober 2012, op de Wayback Machine . De Locus Index to SF Awards: Index to Literary Nominees . Locus Publications . Geraadpleegd op 22 maart 2013.

"Bram Stoker Award voor Lifetime Achievement" Gearchiveerd op 9 mei 2013 op Wayback Machine . Horror Writers Association (HWA). Geraadpleegd op 6 april 2013.

"Damon Knight Memorial Grand Master" Gearchiveerd op 1 juli 2011 op Wayback Machine . Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA). Geraadpleegd op 2 april 2013.

"First Fandom: First Fandom Hall of Fame Award" . First Fandom. Gearchiveerd van het origineel op 23 juli 2012. Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

"Science Fiction and Fantasy Hall of Fame" Gearchiveerd op 21 mei 2013 op Wayback Machine . Mid American Science Fiction and Fantasy Conventions, Inc. Geraadpleegd op 22 maart 2013. Dit was de officiële website van de Hall of Fame tot 2004.

"Ray Bradbury" . De Pulitzerprijzen . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

"De Amerikaanse burgemeestersconferentie, 80e jaarlijkse bijeenkomst: Eerbetoon aan het leven van Ray Bradbury" . De Amerikaanse burgemeestersconferentie. 13-16 juni 2012. Gearchiveerd van het origineel op 2 februari 2013. Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

Wilson, Stephen M. (2008). "2008 SFWA Grandmaster" . The Science Fiction Poetry Association . SFWA . Geraadpleegd op 3 augustus 2008 .

"The Eaton Awards" Gearchiveerd op 3 mei 2013 via de Wayback Machine . Eaton Science Fiction Conference. University of California, Riverside (ucr.edu). Geraadpleegd op 2 april 2013.

"Universiteitsgeschiedenis: ontvangers van eredictoraten" . Columbia University. 2011. Gearchiveerd van het origineel op 23 oktober 2010. Geraadpleegd op 15 juli 2012 .

"Video van rover kijkt neer op Mars tijdens landing" . NBC News . 6 augustus 2012 . Geraadpleegd op 7 oktober 2012 .

Young, Monica (7 augustus 2012). "Kijk hoe Curiosity afdaalt naar Mars" . Sky and Telescope . SkyandTelescope.com . Gearchiveerd van het origineel op 9 december 2012. Geraadpleegd op 7 oktober 2012 .

Brown, Dwayne; Cole, Steve; Webster, Guy; Agle, DC (22 augustus 2012). "NASA Mars Rover begint te rijden bij Bradbury Landing" . NASA . Gearchiveerd van het origineel op 15 november 2016. Geraadpleegd op 22 augustus 2012 .

Curiosity Rover [@MarsCuriosity] (22 augustus 2012). "Als eerbetoon draag ik mijn landingsplek op Mars op aan jou, Ray Bradbury. Groeten vanaf Bradbury Landing! [foto]<http://twitpic.com/amjkm6>" (Tweet) . Geraadpleegd op 2 januari 2019 - via Twitter .

Pool, Bob (6 december 2012). "Kruising bij bibliotheek in Los Angeles vernoemd naar Ray Bradbury" . Los Angeles Times . Geraadpleegd op 29 december 2022 .

"Oscars 'In Memoriam' 2013: Volledige lijst" . MSN. Gearchiveerd van het origineel op 18 januari 2014. Geraadpleegd op 25 februari 2013 .

- The Electricity Club (3 februari 2025). "Levente - The Ray Bradbury Chronicles" . ELECTRICITYCLUB.CO.UK . Geraadpleegd op 17 april 2025 .

Algemene en geciteerde bronnen

- Anderson, James Arthur (2013). The Illustrated Ray Bradbury . Wildside Press. ISBN 978-1-4794-0007-2.
- Albright, Donn (1990). Bradbury Bits & Pieces: De Ray Bradbury Bibliografie, 1974-88 . Starmont House. ISBN 978-1-55742-151-7.
- Eller, Jonathan R.; Touponce, William F. (2004). Ray Bradbury: Het leven van fictie . Kent State University Press. ISBN 978-0-87338-779-8.
- Eller, Jonathan R. (2011). Becoming Ray Bradbury . Urbana, Illinois: University of Illinois Press. ISBN 978-0-252-03629-3.
- Nolan, William F. (1975). The Ray Bradbury Companion: Een levens- en carrièregeschiedenis, fotoverslag en uitgebreide checklist van geschriften . Gale Research. ISBN 978-0-8103-0930-2.
- Paradowski, Robert J.; Rhynes, Martha E. (2001). Ray Bradbury . Salem Press.
- Reid, Robin Anne (2000). Ray Bradbury: Een kritische metgezel . Greenwood Press. ISBN 978-0-313-30901-4.
- Tuck, Donald H. (1974). De Encyclopedie van Sciencefiction en Fantasy . Chicago: Advent. pp. 61-63 . ISBN 978-0-911682-20-5.
- Weist, Jerry (2002). Bradbury, een geïllustreerd leven: een reis naar verre metaforen . William Morrow and Company. ISBN 978-0-06-001182-6.
- Weller, Sam (2005). De Bradburykronieken: Het leven van Ray Bradbury . HarperCollins. ISBN 978-0-06-054581-9.

Externe links

- Media van Commons
- Citaten van Wikiquote
- Teksten van Wikisource
- Leerboeken van Wikibooks
- Gegevens van Wikidata
- Officiële website
- Centrum voor Ray Bradbury Studies , aan de Indiana University Purdue University Indianapolis (IUPUI)
- Website van Bradbury-biograaf Sam Weller
- Werken van Ray Bradbury in e-boekvorm bij Standard Ebooks
- Werken van of over Ray Bradbury in het Internet Archive
- Werken van Ray Bradbury op LibriVox (audioboeken in het publieke domein)
- Ray Bradbury verzamelde nieuws en commentaar bij The New York Times
- Ray Bradbury op IMDb Edit this at Wikidata
- Ray Bradbury bij de Internet Speculative Fiction Database
- Werken van Ray Bradbury bij Project Gutenberg
- Werken van Ray Bradbury in de Open Library Edit this at Wikidata

Collectie

Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
Fahrenheit 451	film			2018	

[CSV Export](#)

From:

<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:

https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/ray_bradbury

Last update:

2025/10/01 09:54

